

Kansallissosialisten Uutislehti

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1154

27.04.2025 (136)

Hitler sodassa : Mitä *todella* tapahtui?

kirjoittanut A.V. Schaerffenberg

Osa 1

Kustantajan esipuhe

Hitler at War: What Really Happened? on lähinnä laajennettu painos teoksesta *Adolf Hitler: Bungling Amateur or Military Genius?*, joka julkaistiin vuonna 2003.

Kiehtova, kiistanalainen ja jopa rohkea kuvaavat parhaiten tätä ainutlaatuista revisionistista teosta. Teokseen on lisätty seitsemänkymmentä alkuperäistä Kolmannen valtakunnan kuvitusta, jotka tekevät siitä entistäkin viihdyttävämmän.

Historiankirjat kirjoittavat tietenkin voittajat. Mitä suurempi ja verisempi sota, sitä enemmän voitettua vihollista demonisoidaan. Tämä pätee erityisesti silloin, kun omasta kaapista ei puutu luurankoja.

Ei ole mikään ihme, että kansallissosialistisen Saksan Führeristä ei yleisesti tunnusteta mitään myönteistä. Hänen alikersanttiarvonsa ensimmäisessä maailmansodassa mainitaan, mutta hänen ansiokas taistelupalveluksensa jätetään huomiotta. Hänen postikorttinsa eivät ole salaisuus, mutta harva on nähnyt hänen upeita maalauksiaan.

Jenghiz Khaniin suhtauduttiin aikoinaan samalla tavalla. Nykyään hän on Mon-

goliassa kansallissankari aivan kuten Napoleon Ranskassa. Asenteet muuttuvat vuosisatojen kuluessa.

Ajattele nyt: Emmekö elä uudella vuosisadalla, jopa uudella vuosituhannella?

Eikö historia osoita meille, että tämän päivän evankeliumista tulee huomenna taikauskoa ja tämän päivän harhaoppi on huomenna totuus?

Miten *vihamielisessä propagandassa esitetty* mies olisi voinut saada aikaan sen, mitä hän teki? Hän nousi valtaan, vaikka hänellä ei ollut titteliä, arvoa ja rahaa, hän rakensi uudelleen hajonneen talouden ja hän piti puoli maailmaa loitolla kuuden vuoden ajan! *Yksikään raivohullu ei olisi pystynyt tähän kaikkeen!*

Joka tapauksessa tämä maailmanhistorian suurimman aseellisen selkkauksen poliittisesti epäkorrekti käsittely herättää varmasti muutamia kulmakarvoja. Ja rohkaisee ennakkoluulottomia lukijoita kaivautumaan itse syvemmälle etsimään sitä vaikeasti tavoitettavaa jalokiveä, jota kutsutaan totuudeksi!

Johdanto: Pahat teot

Pahat teot nousevat, vaikka koko maa peittää ne ihmisten silmille."

William Shakespeare, *Hamlet*

Ristiinnaulitsemista lukuun ottamatta mikään muu ihmiskunnan historian tapahtuma ei ole ollut niin monen kirjan, elokuvan ja televisio-ohjelman aiheena kuin toinen maailmansota. Miksi? Ei kulu päivääkään ilman julkista muistutusta "holokaustista" ja sen historiallisista yhteyksistä. Mikään muu konflikti ei lähesty näin suurta huomiota. Oliko se marxilais-juutalaisen kirjailijan Studs Terkelin mukaan "hyvä sota" --- mustavalkoinen, leikkausmainen hyvän ja pahan välinen taistelu? Vai määritteleekö kansallissosialistinen *Gauleiter* Julius Streicher sodan lopputuloksen sodanjälkeisten Nürnbergin oikeudenkäyntien näkökulmasta oikein "maailmanjuutalaisuuden riemuvoitoksi"? Mikä selittää toisen maailmansodan aineiston valtavan määrän, joka on suurempi kuin käytännössä kaikki muut aiheet?

Ehkä siksi, että se ei ollut niinkään maailmansota kuin *maailmanvallankumous*. Aivan kuten Amerikan, Ranskan ja Venäjän vallankumoukset, joilla kaikilla oli maailmanlaajuinen vaikutus, myös Saksan vallankumous muutti maailmaa. Amerikkalainen toimittaja Douglas Brinkley kuvaili sitä silminnäkijänä: "Maailmanhistoria ei ole koskaan aikaisemmin tuottanut jotain vuoden 1933 kansallissosialistisen vallankumouksen kaltaista - niin vapaata muiden vallankumousten ulkoisista ilmenemismuodoista. Vapaa verenvuodatuksesta, tarkka, täsmällinen ja nopea. Jos jokin vallankumous on koskaan osoittanut moraalisen oikeutuksensa sillä oikeudenmukaisuudella, jolla se toteutettiin, niin se on Saksan

vuoden 1933 vallankumous kansan kanslerin Adolf Hitlerin kaukonäköisen, tarmokkaan ja menestyksekkään johdon alaisuudessa."

On totta, että valtataistelu oli ollut suhteellisen veretön, vaikka noin 240 NSDAP:n toveria oli murhattu poliittisesti. Kolmannelle valtakunnalle annettiin vain kuusi vuotta rauhattomuutta, ennen kuin sen sotilaallinen vaihe alkoi 1. syyskuuta 1939. Itse asiassa vallankumous oli alkanut jo kauan aiemmin, kun Adolf Hitler julkisti kansallissosialistisen ohjelmansa ensimmäisen kerran julkisesti vuonna 1920. Tuo ilmoitus oli käytännössä sodanjulistus kansainvälistä juutalaisuutta ja kaikkia sen teoksia vastaan. Viholliset, joita hän kohtasi silloin poliittisena johtajana, olivat samoja, joita hän kohtasi myöhemmin sotapäällikkönä.

Hänen "elämänfilosofiansa", kuten hän sitä kuvaili, iski suoraan sen taloudellisen orjuuden ja rotukuoleman perustuksiin, jota kohti materialismin ja propagandan turruttamaa ei-juutalaista ihmiskuntaa vedettiin. Siksi maailmanlaajuinen reaktio häntä vastaan. Se alkoi Saksassa poliittisesti (vakiintuneiden puolueiden kautta), sitten fyysisellä väkivallalla (kommunistinen terrori), jota seurasi laillisuus (kun NSDAP kiellettiin). Koska näillä toimenpiteillä ei onnistuttu estämään Hitlerin valintaa valtaan, reaktio kiihtyi kansainvälisesti taloudellisiin pakotteisiin, tiedotusvälineiden kiihottamiseen ja viimeiseen keinoon, johon tyrannit aina turvautuvat, eli sotilaallisiin toimiin.

Yli kuusikymmentä vuotta sodan päättymisen jälkeen vuonna 1945 lähes kaikki toisen maailmansodan kirjallisuuden laajan kirjallisuusjoukon kappaleet toistavat dogmaattisen vakuuttavasti, että Adolf Hitler aloitti vihollisuudet valloittaakseen maailman, jonka kansat halusivat vain elää rauhassa. Hänen ainoana tarkoituksenaan vallan saavuttamisen jälkeen, jonka hän teki terrorisoimalla tiensä kansliaan, oli aloittaa sotilaallinen hyökkäys niin pian kuin mahdollista. Hän kiusasi pieniä, puolustuskyvyttömiä kansakuntia, kuten Puolaa ja Tšekkosloviaa, ja voitti sitten Ranskan vain siksi, että hän oli jo pitkään valmistautunut sotaan, kun taas ranskalaiset itse olivat liian tottelevaisia taistelemaan, vaikka he olivatkin vastarintaliikkeen sankareita. Fuhrer kohtasi pian vertaisensa Winston Churchillissä.

Hitler oli turhautunut kyvyttömyyteensä voittaa Britannian demokratian periksiantamaton henki, ja hän loi typerästi toisen rintaman hyökkäämällä Venäjälle. Aluksi vain onnekaasti, mutta saksalaiset kärsivät tappion Stalingradissa Hitlerin amatööriäisen sekaantumisen vuoksi hänen kenraaliensa ammattimaiseen strategiaan. Mielipuolisesti hän julisti sodan Yhdysvalloille, jonka presidentti oli niin kovasti työskennellyt maailmanrauhan puolesta. Fuhrerin fantastiset virheet johtivat väistämättä Normandian maihinnousuun, ja lähes vuotta myöhemmin hän myönsi sotasyylisyytensä tekemällä itsemurhan sen sijaan, että olisi puolustanut

itseään oikeudenmukaisessa oikeudenkäynnissä Nürnbergissä.

Hitler voitettiin pääasiassa siksi, että hänen antisemitistinen hulluutensa pakotti Saksan huippututkijat, joista suurin osa oli juutalaisia, siirtymään länteen, jossa he vastentahtoisesti kehittivät atomipommin Yhdysvalloille. Hitlerin yritys tuhota harmittomat eurooppalaiset juutalaiset, joita hän käytti viattomina syntipukkeina Saksan ansaituista epäkohdista, vei elintärkeää materiaalia ja työvoimaa pois sodasta ja varmisti tappion. Jos saksalaiset olisivat voittaneet, kaikki muut maapallon asukkaat olisi joko orjuutettu tai murhattu.

Tätä yhtenäistä versiota toisesta maailmansodasta toistetaan edelleen tuhansissa kirjoissa, televisio-ohjelmissa ja elokuvissa. Kaikki liittoutuneiden sotilaalliset menestykset kuvataan poikkeuksetta "sankarillisina voittoina", kun taas kaikki saksalaisten menestykset tuomitaan näissä yksipuolisissa historiateoksissa "hirmutekona". Populaaritieteellinen kirjailija John Anthony West määrittelee tilanteen ytimekkäästi. "Koska lähes kaiken historian kirjoittavat voittajat", hän kirjoittaa, "on poikkeuksetta vaikea arvioida, arvioida, joskus jopa tietää, että taistelu on käyty tai että se on käynnissä. Voittajilla on vapaus vääristellä, vääristellä tai jättää huomiotta kaikki se, mikä ei tue heidän "virallista" versiotaan, ja niin he tekevätkin. Tätä versiota levitetään kouluissa ja valtamedioissa. Tämän seurauksena yleisö saa sen, mitä sille on opetettu, ja yleensä hyväksyy sen nimellisarvona.

West, joka ei ole mikään kansallissosialismin ystävä, on kuitenkin osunut ongelmaan: toisen maailmansodan yleisesti hyväksytty historia on "voittajien tarina". Liittoutuneiden tai oikeammin *juutalaisten* versio tuosta maailmaa mullistavasta konfliktista on hallinnut kaikkia tiedotuskanavia vuodesta 1945 lähtien. Tämän kirjan tarkoituksena on siis esitellä tarinan toinen puoli, jota kukaan ei saa tietää. Se on aikamme "keisarin uudet vaatteet". Totuuden mainitseminen Hitleristä on poliittisen epäkorrektiuden huippu, ja se vie sinut telkien taakse monissa muka sivistyneissä maissa. Vuonna 2005 brittiläinen historioitsija David Irving alkoi kärsiä kolmentoista vuoden vankeusrangaistusta Itävallassa "holokaustin kieltämisestä", ja hän on yksi monista luvussa 17 mainituista uhreista.

Yhdysvalloissa kirjailijat, jotka yrittävät edes puolueettomasti kuvata kansallissosialismia, eivät koskaan saa teoksiaan julkaistua valtavirtayhtiöissä. Esimerkkitapaus koski edellä mainittua vangittua Irvingiä. Ennen kuin hän joutui vankilaan kumoamissyötösten vuoksi, hänen kirjansa tohtori Joseph Goebbelsista, yhdestä Kolmannen valtakunnan johtavista henkilöistä, hyväksyttiin New Yorkin suuren St. Martin's -yhtiön tuotantoon vuonna 1995. Kun kirjan sivut olivat kirjaimellisesti painossa, juutalaisryhmät, erityisesti B'nai B'rithin Anti-Defamation League, painostivat julkisesti ja menestyksekkäästi yritystä keskeyttämään Irvingin kirjan tuotannon. Syynä oli se, että Irving tarjosi todisteita, jotka kyseenalaistivat kansal-

lissosialistien väitetyn kuuden miljoonan juutalaisen tuhoamisen toisen maailmansodan aikana.

Juutalaisten puolustusliiton jäsenet polttivat 1980-luvun lopulla kokonaisen varaston, jossa säilytettiin kansallissosialistisen filosofin Alfred Rosenbergin kirjan *The Myth of the 20th Century* (20. vuosisadan myytti) kappaleita, ja myöhemmin he ylpeilivät julkisesti tuhopoltollaan. Ei siis ole ihme, että useimmat ihmiset suhtautuvat toiseen maailmansotaan yksipuolisesti ja Hitlerin vastaisesti. Heitä ei ainoastaan estetä oppimasta kansallissosialistista versiota, vaan heille esitetään jatkuvasti läpinäkyvästi vihamielisiä, tunteisiin perustuvia, historiallisesti väärä elokuvia, kuten *Schindlerin lista* ja *Pelastakaa sotamies Ryan*, joita ovat tuottaneet enimmäkseen juutalaiset tuottajat (esim. Steven Spielberg). Nämä propagandistit ovat jo luonteensa vuoksi itsestään selvästi kykenemättömiä tarjoamaan ennakkoluulottomia näkemyksiä sodasta tai mistään muustakaan, mikä koskettaa juutalaisten etuja. "Hitler's Inferno", suosittu, kaksiosainen l.p., joka julkaistiin 1950-luvun loppupuolella ja jota on edelleen saatavilla tätä kirjoitettaessa ääninauhana, sisältää alkuperäisiä nauhoituksia kansallissosialistien musiikista ja puheista, joiden välissä on englanninkielinen kertoja, joka kertoo kuulijoilleen: "Jos Hitler olisi ajanut onneaan hieman eri suuntaan, hän olisi ehkä voittanut, ja sinä ja minä ja kaikki perheemme olisimme silloin kuolleet hirvittävästi." Samalla äänitteellä on otteita Führerin puheesta, jossa hän sanoo: "Jos heikot ja arat ihmiset eivät halua olla missään tekemisissä liikkeemme kanssa, voimme aina luottaa siihen, että nuoriso seisoo rinnallamme." Mutta hänen saksankielisen lausumansa annetaan jäädä kääntämättä, kun taas amerikkalainen kertoja sanoo tästä Hitlerin puheen repliikistä: "Hän huutaa verta!"

Toisessa samankaltaisessa julkiseen kulutukseen massatuotetussa kaupallisessa äänitteessä ("Sounds of the Third Reich") kansallissosialistisen työväenjohtajan, tohtori Robert Leyn, puhuma repliikki on käännetty: "Juutalaiset ovat Jumalan kosto maailmalle!". Tohtori Ley itse asiassa sanoi: "Juutalaisten jumala on koston jumala" --- erityisen osuva huomio, kun otetaan huomioon tässä uudelleen tarkasteltu aihe.

Tällaiset avoimet ja tarkoitukselliset vääristelyt ovat hallinneet toisen maailmansodan julkista tiedottamista vuoden 1945 jälkeen. Kuka tahansa, joka yrittää osoittaa tällaisia valheita, ei yksinkertaisesti saa tulla kuulluksi tai hänet hylätään "holokaustin kieltäjänä". Kaikki televisioverkot ja suuret kustantamot ovat ikuisesti sulkeutuneet menneisyyden poliittisesti korrektien versioiden arvostelijoilta, erityisesti kaikelta, mikä liittyy Hitleriin. Kenenkään ei sallita oppia mitään kansallissosialismiin liittyvää, ellei se ole ensin läpäissyt puolueellisen vihamielisyyden suodatinta, joka ulottuu 1900-luvun alkupuolelle.

Näyttelijä Erich von Stroheim esitti yli kahden vuosikymmenen ajan stereo-

tyyppistä saksalaista militaristia monokkeli ja kaksintaisteluarpi mukanaan kymmenissä yhdysvaltalaisissa elokuvissa. Hollywoodin tiedottajat mainostivat häntä aidosti orwellilaisittain "miehenä, jota rakastat vihata". Von Stroheim kuvasi ensin preussilaisia ja sitten natsiupseereita aina jäykän ylimielisinä, julmina ja petollisina, jotta amerikkalaiset sukupolvet, jotka oli aivopesty hyväksymään hänen ilkeät luonnehdintansa aidoiksi kuvauksiksi. Lähes kukaan hänen katsojistaan ei tajunnut, että "von Stroheim" oli itse asiassa vuoden 1967 *Encyclopaedia Judaica* lueteltu juutalaiseksi, ja hänen "von"-nimensä oli osa väärennettyä näyttämönimeä. Juutalainen Otto Preminger jatkoi von Stroheimin perinnettä 1950- ja 60-luvuilla ja ylläpiti stereotypiaa sadistisesta natsihirviöstä, joka on vain kuoleman arvoinen. Hitleriä itseään esitti useimmiten toinen juutalainen näyttelijä, Luther Adler.

Lyhyesti sanottuna juutalaiset saivat ensimmäisen maailmansodan jälkeen lähes rajattoman vallan tappion murtamassa Saksassa. Vuonna 1933 Hitler heitti heidät ulos. Peläten, että muut kansakunnat voisivat seurata hänen esimerkkiään, karkotetut juutalaiset esittivät hänet pahimpana pahana, joka ansaitsi tuhon. Tämän vuoksi useimmilla ihmisillä on täysin vääristynyt käsitys toisesta maailmansodasta yleensä ja kansallissosialismista erityisesti. Ja tämä johtuu siitä, että tämän miehikuvan luojilla on suuret poliittiset ja taloudelliset intressit sen yleiseen hyväksyntään. Heidän elämänsä ja heidän keksimänsä maailma ovat toki täysin riippuvaisia siitä, että heidän olemassaolonsa riippuu tästä yhteisesti sovitusta fiktiosta.

Jos toisin sanoen heidän hyväksymä versionsa sodasta ei ole totta, koko sivilisaatiomme kehys, sellaisena kuin se on kehittynyt vuoden 1945 jälkeen, on rakennettu valheelle. Sen paljastaminen horjuttaa modernin yhteiskunnan perustaa. Väistämätön seuraus on kaikkien niiden poliittisten ja tiedotusviranomaisten väkivaltainen hylkääminen, jotka menestyvät kansallissosialismia koskevien valheidensa varassa. Mitä tapahtuu, kun ympäri planeettaamme asuvat ei-juutalaisten sukupolvet, jotka on kasvatettu sympatisoimaan juutalaisia toisen maailmansodan suurina uhreina, viimein tunnustavat, että he olivat sen sijaan sodan yllyttäjiä ja syyllistyivät sen pahimpiin julmuuksiin? Miten nämä heränneet pakanat reagoivat, kun he pystyvät jäljittämään tuosta konfliktista alkaneen pahan vaikutusten eskaloitumisen heidän omaan aikaansa? Yleinen herääminen siihen, että juutalaiset hallitsevat kaikkia vallan väyliä, voisi muuttua *fuor Caucasoidukseksi*, jonka vaikutus nykyiseen sivilisaatioon olisi yhtä tuhoisa kuin germaani hyökkäykset, jotka tuhosivat rappeutuneen Rooman valtakunnan viisitoista vuosisataa sitten.

Vaikka tämä lyhyt historiikki on tuskin enemmän kuin yleiskatsaus Euroopan teatteriin toisessa maailmansodassa, se on kuitenkin ensimmäinen laatuaan. Sen ilmestyminen vuosikymmeniä kestäneen kansallissosialististen näkemysten

hellittämättömän vihamielisyyden ja räikeän tukahduttamisen jälkeen on jo itsessään todiste niiden luontaisesta ja voimakkaasta pätevyydestä. Viimeisessä kirjeessään pojalleen Haraldille tohtori Joseph Goebbels kirjoitti Berliinin liekehtivistä raunioista: "Jonain päivänä valheet murenevät itsestään, ja totuus voittaa jälleen kerran. Se on se hetki, jolloin me nousemme kaikkien yläpuolelle, puhtaina ja tahrattomina, niin kuin olemme aina pyrkineet olemaan ja uskoneet itsemme olevan" (28. huhtikuuta 1945).

Tavoitteena on kohdata ainakin joitakin niistä räikeimmistä väärennöksistä, jotka edelleen yleisesti hyväksytään kiistattomina tosiasioina. Toisen maailmansodan virallisen historian ovat kirjoittaneet ne, jotka hirttivät sen todelliset sankarit Nürnbergissä. *Hitler sodassa* esittelee heidän puolensa konfliktista. Ja se yrittää torjua joitakin pahimpia vääristelyjä Hitleristä, joita suuri yleisö on nielaissut historiallisena pyhänä kirjoituksena.

NSDAP/AO on maailman suurin Kansallissosialistisen propagandan toimittaja!

Painettuja ja verkkojulkaisuja useilla kielillä

Satoja kirjoja monilla kielillä

Satoja web-sivustoja monilla kielillä

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!